

PATRICK NESS

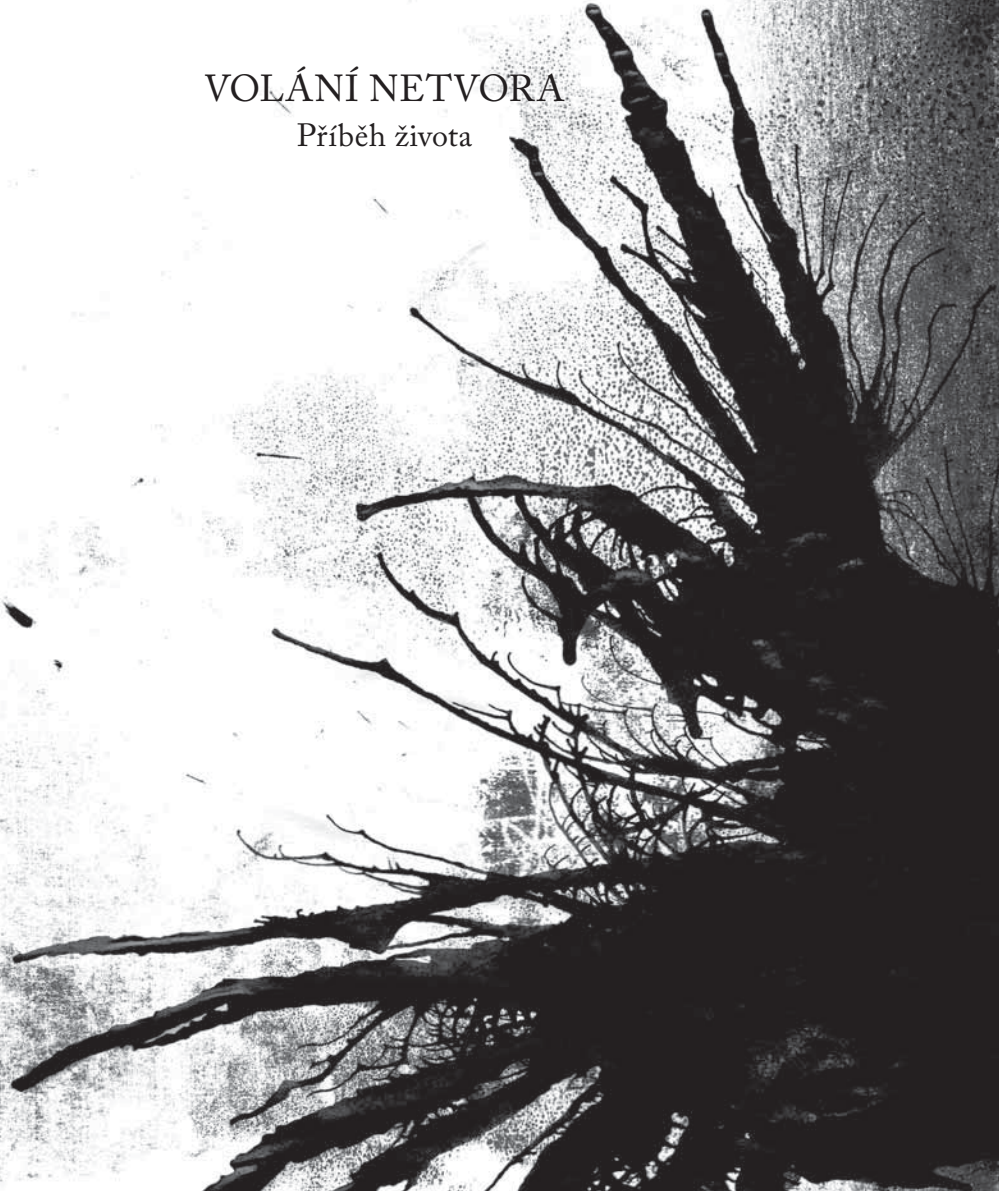
Podle původního námětu SIOBHAN DOWDOVÉ

VOLÁNÍ NETVORA

Příběh života

Příběhy jsou jako divá zvíř. Když je vypustiš na svobodu,
mohou napáchat spoustu škody.

VOLÁNÍ NETVORA
Příběh života

VOLÁNÍ NETVORA

Příběh života

Napsal Patrick Ness

Podle námětu Siobhan Dowdové

Ilustroval Jim Kay

slovar

S velkým díky věnuji Kate Wheelerové

Text © 2011 Patrick Ness

From an original idea by Siobhan Dowd

Illustrations © 2011 Jim Kay

Published by arrangement with Walker
Books limited, London SE11 5HJ.

Quote from *An Experiment in Love* by Hilary
Mantel © 1995 Hilary Mantel. Reprinted by
permission of HarperCollins Publishers Ltd.

Translation © 2016 Hana Březáková
Czech edition © 2016 Nakladatelství Slovart

Všechna práva vyhrazena. Bez písemného
svolení vlastníka práv není povoleno
publikaci ani žádnou její část použít pro
reprodukování či ukládání v rešeršním
systému, ani ji jakýmikoli prostředky
šířit, ať již elektronicky, mechanicky,
kopírováním, nahráváním nebo jinak.

Volání netvora. Příběh života

Z anglického originálu *A Monster
Calls* (Walker Books, London 2012)

přeložila Hana Březáková

Redigoval Martin Pšenička

Korektury Adéla Lapáčková

Editorka Sára Vybíralová

Vydalo Nakladatelství Slovart,
s. r. o., v roce 2016

Vydání první

Sazbu zhotovil Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Tešín

ISBN 978-80-7529-218-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

SLOVO AUTORŮ

Se Siobhan Dowdovou jsem se nikdy nesetkal. Zním ji pouze tak jako asi většina z vás – prostřednictvím jejích skvělých knížek. Čtyř vynikajících románů pro mládež, z nichž dva byly vydány za jejího života a dva po její předčasné smrti. Pokud jste je nečetli, vynasnažte se tento nedostatek co nejdřív napravit.

Toto by byla její pátá kniha. Měla vymyšlené postavy, dějovou linii a začátek. Jediné, čeho se jí bohužel nedostávalo, byl čas.

Když mne požádali, zda bych nezhodil, že její načatou knihu dokončím, váhal jsem. Přece bych nemohl – vůbec bych to *nedokázal* – napodobit autorčin styl psaní. S ohledem na čtenáře, a především na příběh samotný, bych jí tím jen uškodil. Takovým způsobem dobrá kniha snad ani vzniknout nemůže.

Na dobrých nápadech je ovšem pozoruhodné to, že plodí další dobré nápady. A tak, aniž jsem o to nějak zvlášť usiloval, inspirovaly Siobhaniny myšlenky moje vlastní nápady a já najednou začal pocítovat ono zvláštní nutkání, po němž prahne každý spisovatel: nutkání zapisovat slova, vyprávět příběh.

Měl jsem pocit – mám pocit – jako by mi dali do ruky štafetový kolík, jako by mi mimořádně talentovaná spisovatelka předala svůj příběh a pobídla mne: „Utíkej. Pořádně se rozběhni. Nandej jim to.“ A tak jsem to zkusil. A po celou dobu jsem měl jediný cíl: napsat knihu, která by se Siobhan líbila. Na žádném jiném kritériu ve skutečnosti nezáleželo.

Nyní je načase, abyste v pomyslné štafetě pokračovali vy. Spisovatelem příběh nekončí, i když jej sám začal. A tak vám společně se Siobhan předáváme kolík. Utíkejte. Pořádně se rozběhněte.

Nandejte jim to.

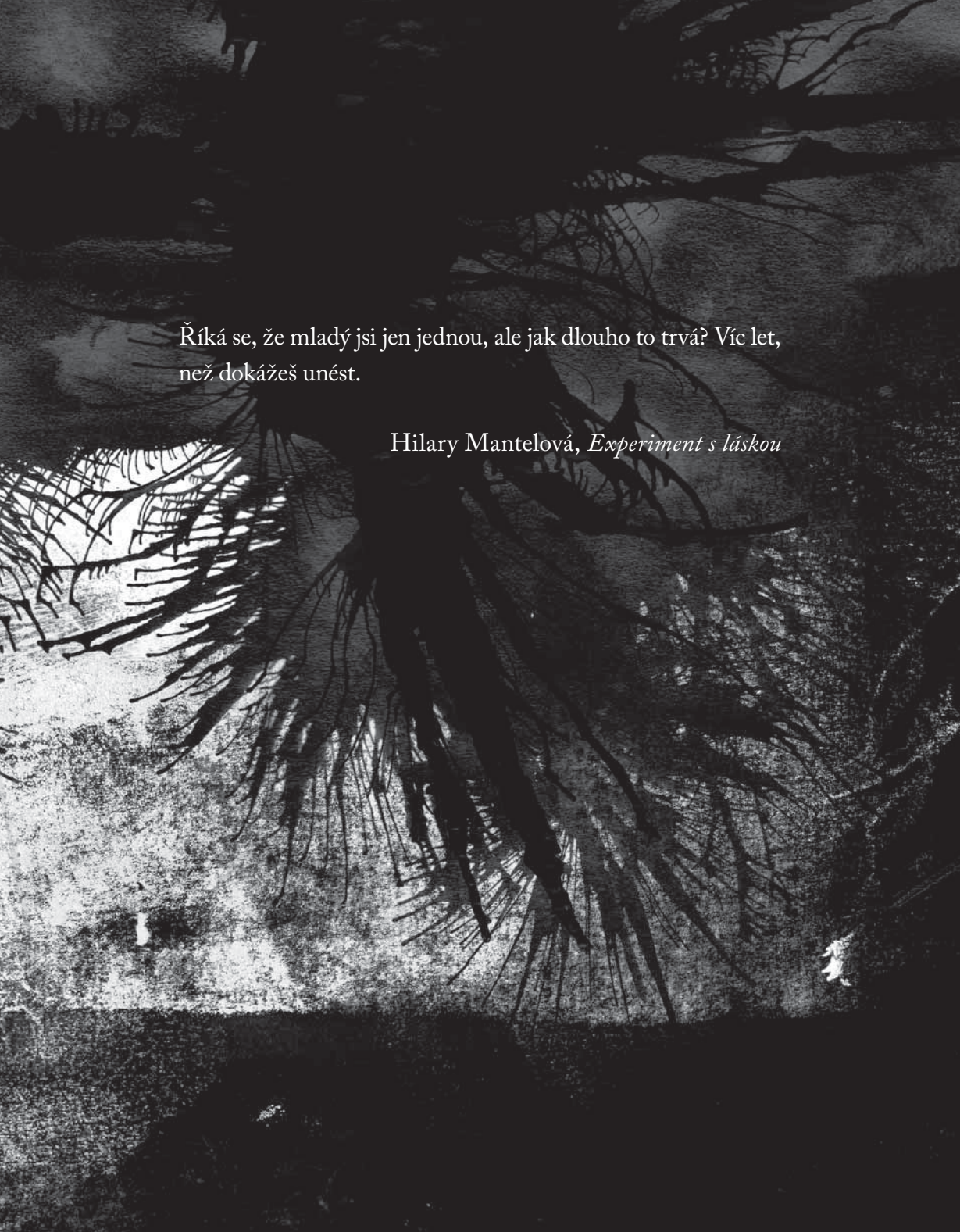
Patrick Ness

V Londýně, únor 2011

VĚNOVÁNO SIOBHAN

A high-contrast, black and white photograph showing the intricate shadow of a tree's branches and leaves cast onto a textured, possibly stone or concrete, surface. The shadows are dark and sharp, creating a complex, web-like pattern against the lighter, grainy background. The overall mood is somber and contemplative.

Říká se, že mladý jsi jen jednou, ale jak dlouho to trvá? Víc let,
než dokážeš unést.

Hilary Mantelová, *Experiment s láskou*

VOLÁNÍ NETVORA

Příběh života

Netvor se zjevil těsně po půlnoci. Tak jak to netvoři obvykle dělávají.

Když přišel, Conor nespal.

Zdál se mu ošklivý sen. Ale ne *ledajaký* ošklivý sen. *Stejná* noční můra, která jej poslední dobou pronásledovala dost často. Ta, co v ní byla tma, vítr a křik. Ta, co v ní držel ruce, které klouzaly z jeho sevření, i když se snažil sebevíc, aby je nepustil. Ta, co vždycky končila –

„Jdi pryč,“ zašeptal Conor do tmy svého pokoje. Pokoušel se zahnat zlý sen pryč, nedovolit mu, aby ho pronásledoval do bdělého světa. „Okamžitě zmiz.“

Podíval se na budík, který mu máma postavila na noční stolek. 0:07. Sedm minut po půlnoci. To už určitě bylo moc pozdě, když jde druhý den do školy, a vlastně by to bylo pozdě, i kdyby měl před sebou volný den.

Nikomu o svém zlém snu neřekl. Mámě v žádném případě, ale ani nikomu jinému. Ani tátovi, se kterým si pravidelně zhruba

jednou za čtrnáct dní telefonovali, a *rozhodně* ne své babičce. Taky nikomu ve škole. To by neudělal ani za nic.

To, co se dělo v jeho noční můře, nesměl vědět nikdo na světě.

Ospale zamžoural, rozhlédl se po pokojíku a zamračil se. Něco tam bylo jinak. Posadil se v posteli, už o trošku bdělejší. Na zlý sen skoro přestal myslet, ale bylo tam ještě něco, něco, co nedokázal pojmenovat, něco úplně jiného, něco –

Naslouchal, napínal ve tmě uši, ale jediné, co slyšel, byl tichý dům kolem něj, občasný slabý zvuk z prázdného přizemí, zašustění pokrývek z máminy ložnice, která sousedila s jeho pokojem.

Nic.

Pak se to ozvalo znovu. Conor si uvědomil, že je to přesně ten zvuk, co ho probudil.

Někdo volal jeho jméno.

Conore.

Dostal takový strach, že ho skoro rozbolelo břicho. Ta příšera ho pronásleduje? Nějak vylezla ven z jeho zlého snu a...?

„Neblázni,“ pomyslel si. „Na příšery už jsi docela starý.“

A taky že byl. Zrovna před měsícem oslavil třinácté narozeniny. Příšery

mohly vystrašit akorát tak malé děti. Mimina, co se ještě počůrávají do postele. On se příšer už –

Conore.

Uslyšel to zas. Conor nasucho polkl. Byl nezvykle teplý říjen, a tak nechával okno na noc otevřené. Možná to jen zašustila jedna půlka záclon o druhou a znělo to jako –

Conore.

Tak dobře, vítr to není. Rozhodně to byl hlas, ale žádný z těch, co Conor znal. Mámin nebyl určitě, to věděl s jistotou. A vlastně to vůbec nebyl ženský hlas, a Conor se na bláznivý okamžik zaradoval, že je to možná táta, který přijel z Ameriky na nečekanou návštěvu, a protože už bylo moc pozdě, nechtěl jim volat, aby je nevzbudil, a tak –

Conore.

Ne. Táta to taky není. Ten hlas měl v sobě cosi nepopsatelného. A vlastně zněl jako hlas *příšery*, byl divoký a strašlivý.

Pak uslyšel, jak venku ztěžka zapraskalo dřevo, jako by něco obrovského našlapovalo po prkenné podlaze.

Bál se vstát z postele a jít se tam podívat, ale zároveň jako by to nějaká část z něho chtěla udělat víc než cokoli jiného.

Teď už docela probuzený ze sebe odhrnul pokrývku, vstal z postele a přešel k oknu. V bledém polosvitu měsíce zřetelně viděl kostelní věž na vršku malého kopce za jejich domem. Úpatí kopce ovíjela železniční trať, dvě tvrdé oce-
lové linky se tlumeně leskly ve tmě. Měsíc osvětloval také

hřbitov u kostela, plný náhrobních kamenů se jmény, jež už skoro nešla přečíst.

Conor viděl také velký tis, který rostl uprostřed hřbitova, strom tak prastarý, že se zdálo, jako by byl vytesaný ze stejného kamene jako kostel. Že je to tis, věděl Conor jen proto, že mu to řekla máma. Nejdřív když byl ještě úplně malý, aby se ujistila, že nebude jíst bobule, co na něm rostou, protože jsou jedovaté, a pak znovu vloni, v době, kdy se začala se zvláštním výrazem dívat z okna v kuchyni a říkat: „Ten strom je tis, víš?“

A pak znovu uslyšel svoje jméno.

Conore.

Jako by mu to někdo šeptal do obou uší zároveň.

„Co je?“ vyhrkl Conor a srdce se mu prudce rozbušilo. Najednou byl netrpělivý, jako by se nemohl dočkat, co se bude dít dál.

Před měsíc se posunul mrak, krajina se ponořila do tmy a po úbočí kopce se do jeho pokojíku s hlasitým *fííí* přihnal vítr a nadzvedl záclony. Znovu uslyšel skřípot a praskání dřeva, které sténalo jako živý tvor, jako hladový žaludek světa, který se kručením domáhá potravy.

Pak mrak odplul a měsíc znovu vysvitl.

A ozářil tis.

Ten se teď uprostřed jejich malé zahrádky tyčil jako obr.

A ten tis byl netvor.

Conor viděl, jak se nejvýše položené větve stromu splétají do podoby obrovského strašidelného obličejce, jak se v nich s mihotáním formují ústa, nos, a dokonce oči, které hleděly přímo na něho. Další větve se stáčely kolem sebe navzájem, praskaly a sténaly, dokud se z nich nevytvořily dvě dlouhé paže a druhá noha, která si stoupla na zem vedle hlavního kmene. Zbytek stromu se zformoval do páteře a trupu a tenké Jehličí utkalo chundelatou zelenou srst, která se hýbala a nadvzdávala, jako by pod ní byly svaly a plíce.

Netvor už čněl nad Conorovo okno a nepřestával růst ani do šířky. Nabýval obrovitých rozměrů a vypadal strašlivě silný a strašlivě *mohutný*. Po celou tu dobu nespouštěl oči z Conora, který slyšel hlasité, jako víchr silné funění vycházející z jeho úst. Netvor položil obří ruce z obou stran okna, sklonil hlavu, až jeho velikánské oči vyplňovaly celý rám, a dál je zlostně upíral na Conora. Dům pod jeho vahou tiše zasténal.

A pak netvor promluvil.

Conore O'Malley, řekl a do Conorova pokoje zavál silný poryv teplého, kompostem páchnoucího dechu, který mu odvanul vlasy z čela. Jako by to ani nebyl hlas, ale spíš hluboké zvukné dunění, vibrace tak mocné, že je Conor cítil v hrudi.

Přišel jsem si pro tebe, Conore O'Malley, řekl netvor, zatlačil do domu, shodil obrázky ze zdí Conorova pokoje, vysypal z polic knihy i různé jiné věci. Všechno skončilo společně se starým plyšovým nosorožcem v jedné hromadě na podlaze.

Netvor, pomyslel si Conor. Opravdický, nefalšovaný netvor. V opravdickém životě, když nespí. Není ve snu, ale přímo tady, za jeho oknem.

Přišel si pro něho.

Jenže Conor před ním neutekl.

Ve skutečnosti se ho totiž ani nebál.

Jediné, co cítil, jediné, co *vůbec* cítil od chvíle, kdy se mu netvor ukázal, bylo rostoucí zklamání.

Protože to nebyla příšera, kterou očekával.
„Tak pojď a vezmi si mě,“ řekl.

Rozhostilo se zvláštní ticho.

Co jsi to říkal? zeptal se netvor.

Conor si založil ruce na hrudi. „Říkal jsem, abys šel a vzal si mě.“

Netvor se na okamžik zarazil, pak s *řevem* zabušil oběma pěstmi do domu. Strop pokojíku se pod jeho údery zkroutil a ve zdech se objevily obrovské praskliny. Místností profičel vítr a vzduch zaburácel netvorovým zlostným rykem.

„Hulákej si, jak chceš,“ pokrčil Conor rameny a sotva přitom zvedl hlas. „Už jsem viděl horší věci.“

Netvor zařval ještě hlasitěji a strčil oknem dovnitř paží, vyrazil sklo, roztříštil dřevo i cihly kolem. Obrovitou, pokroucenou, z větví spletenou tlapou popadl Conora kolem pasu a zvedl jej nad podlahu. Máchl jím z jeho pokoje ven do noci, zvedl jej nad zahradu, vysoko proti bledému kruhu měsíce. Sukovité prsty se sevřely kolem Conorových žeber s takovou silou, že mohl stěží popadnout dech. Hleděl do netvorovy otevřené tlamy, na špičaté zuby z tvrdého, pokrouceného dřeva a cítil jeho sálající horký dech.

Pak se netvor znovu zarazil.

Ty se opravdu nebojíš, že ne?

„Ne,“ odpověděl Conor. „Tebe v žádném případě.“

Netvor přimhouřil oči.

Ale budeš, řekl. Než to skončí.

Poslední, co si Conor pamatoval, byla netvorova tlama, která se rozevírala víc a víc a chystala se ho spolknout zaživa.